

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **S. E.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č.j. CPR-15569-2/ČJ-2023-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 23. 5. 2023 č.j. CPR-15569-2/ČJ-2023-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodnuto tak, že odvolání žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

proti rozhodnutí ze dne 30. 1. 2023 č.j. KRPA-131377-69/ČJ-2018-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) se zamítá a prvostupňové rozhodnutí se potvrzuje.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9, ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 3 let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování cizince, a to v délce 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo žalobci uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování z území České republiky, a to povinnost osobně se hlásit každý čtvrtek ve 13:00 hodin na pracovišti správního orgánu I. stupně. Bylo rozhodnuto, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu, byla porušena i povinnost dle § 50 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán zjišťoval pouze skutečnosti v neprospěch žalobce, avšak nikoli v jeho prospěch. Dle žalobce došlo také k porušení ust. § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, především žalobce. Žalovaný pochybil, pokud prvostupňové rozhodnutí aproboval.
4. Měl za to, že přijaté opatření samo o sobě, tak jeho délka, jsou nepřiměřené a neadekvátní okolnostem daného případu. S ohledem na to, že správní řízení bylo zahájeno již před cca pěti lety, je opatření vydané pět let po tvrzeném protiprávním jednání zcela nepřipustné, neefektivní a neúčelné a jeho jedinou funkcí je pak trestání žalobce, což je však rovněž nepřipustné, neboť se v daném případě jedná o oblast mimo správní trestání, zájem státu není v rozhodnutí dostatečně odůvodněný. Dle žalobce je nutné vážit důsledky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území EU i do budoucna, je nutné vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním a problémy, které mu působí do budoucna. Délka správního vyhoštění (zákaz vstupu na území EU) je zcela nepřiměřená okolnostem případu, zejména tomu, že od protiprávního jednání již uběhlo cca pět let.
5. Dle žalobce správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce, neboť správnímu orgánu muselo být známo, že v Polsku probíhá řízení o dlouhodobý pobyt žalobce, nezabýval se ani tím, že od spáchání tvrzeného protiprávního jednání neexistují žádné další

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

negativní poznatky o osobě žalobce. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl hlediska přiměřenosti v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak věcně se nijak nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce. Uvedl, že napadené rozhodnutí je formalistické, hodnocení přiměřenosti nijak nepokrývá konkrétní situaci a nezohledňuje specifika celého případu. Pokud jde o zásah do soukromého života, správní orgány v podstatě nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude mít vliv na život žalobce, rozhodnutí se nezabývá ani skutečností, že správní vyhoštění je ukládáno pět let po zahájení řízení, tato skutečnost není promítnuta do odůvodnění, správní orgány vycházely pouze ze stavu před pěti lety. Rozhodnutí tak jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, nebyl řádně zjišťován aktuální skutečný stav věci.

6. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení a aby bylo žalovanému uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. K části žalobních bodů uvedl, že schází jejich obsahové vymezení, nelze akceptovat uvedení toliko výčtů jednotlivých ustanovení příslušných zákonů či obecných názvů namítaných pochybení, neboť není zřejmé, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úvah, hodnocení či závěrů se měly správní orgány vůči žalobci dopustit. Ohledně další části žalobních bodů žalovaný připustil, že jistou vadou řízení je jeho délka, avšak nejde o takovou vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a v jejímž důsledku by bylo nutné rozhodnutí zrušit, neboť nečinnost v průběhu řízení nemůže sama o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgány dospěly při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. K tomu žalovaný podotkl, že se kdykoliv během řízení mohl žalobce domáhat svých práv také žádostí či žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, avšak neučinil tak.
8. Námitku, že žalovaný nesprávně posoudil otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (resp. ji posoudil čistě formalisticky) a nevypořádal se s možnými důsledky pro budoucí život, bere žalovaný jako irrelevantní. Žalobce měl právo vyjadřovat se v řízení v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí, o čemž byl poučen dne 11. 11. 2022 a dne 27. 3. 2023, avšak svého práva nevyužil. S ohledem na to, že byl žalobce v průběhu řízení zastoupen advokátem, nemůže nyní namítat, že byla nesprávně posouzena otázka přiměřenosti. Úvaha správních orgánů je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalovaný také rozhodnutím ze dne 13. 8. 2019 zrušil předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti v otázce přiměřenosti, a to přímo v otázce, zda cizinec je či není rodinným příslušníkem občana EU.
9. Ohledně probíhajícího řízení o dlouhodobý pobyt v Polsku žalovaný uvedl, že ačkoliv je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce. Je zejména na samotném žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

rozhodnutí, případně nabídl o tom důkazy. Žalobce měl tuto skutečnost správnímu orgánu sdělit. Dále žalovaný uvedl, že i kdyby byl žalobci v budoucnu udělen pobyt na území Polské republiky, tak dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018, o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících příslušníků třetích zemí, se stanovují pravidla pro konzultace mezi členskými státy za účelem předcházení či sladování protichůdných pokynů. Konzultace by se měly uskutečnit v případě, že se na státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou držiteli nebo kteří mají získat platné povolení k pobytu či dlouhodobé vízum vydané členským státem, vztahuje záznam o navracení pořízený jiným členským státem, zejména v případě, kdy je rozhodnutí o navracení spojeno se zákazem vstupu nebo v případech, kdy mohou při vstupu na území členských států vzniknout sporné situace.

10. Žalobce dle žalovaného neuplatnil v žalobě novou námitku, ke které by se žalovaný podrobně nevyjádřil v napadeném rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a že v daném případě je třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření. Dle žalovaného je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 38 T 135/2015, byl žalobce shledán vinným ze zločinu těžkého ublížení na zdraví dle ust. § 145 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) ve stadiu pokusu dle ust. § 21 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přčinem výtržnictví dle ust. § 358 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání 2 let nepodmíněně a byl mu uložen trest vyhoštění z území České republiky v délce trvání 10 let. Z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce propuštěn dne 8. 3. 2018. Žalobci byl dne 9. 3. 2018 vystaven výjezdní příkaz č. GA0306417 platný do 6. 4. 2018. Žalobce byl zařazen do Evidence nežádoucích osob s platností od 7. 4. 2018 do 7. 4. 2028.
12. Součástí spisu je také žádost žalobce ze dne 23. 3. 2018 o upuštění od výkonu trestu vyhoštění uloženým mu rozsudkem ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 38 T 135/2015, tuto odůvodnil tím, že na území ČR dlouhodobě pobývá, mimo ČR nemá žádné zázemí, nemá se kam vrátit. V ČR žijí dvě jeho nezletilé děti, S. E., nar. X, a S. O. E., nar. X, kterým by chtěl být žalobce na blízku. Výkon desetiletého vyhoštění by prakticky vedl k trvalému a nenávratnému oddělení dětí od žalobce, po dobu výkonu trestu odnětí svobody se s nimi sice nemohl vídat, ale po skončení trestu opět přispívá na jejich potřeby. Byl přesvědčen, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro uložení trestu vyhoštění, v ČR pobýval legálně, měl zde vybudováno pracovní a sociální zázemí, a má zde své nezletilé děti. Organizace IOM podala žádost ze dne 6. 4. 2018 o prodloužení lhůty k vycestování žalobce, ve spise je i dopis z nigerijské ambasády ze dne 6. 4. 2018 v anglickém jazyce.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

13. Dle úředního záznamu ze dne 9. 4. 2018, č. j. KRPA-131377-1/ČJ-2018-000026 se žalobce tohoto dne dostavil na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, a předložil dokument ZÚ Nigérie o podání žádosti o cestovní pas ze dne 6. 4. 2018, žádost organizace IOM ze dne 6. 4. 2018 a žádost Obvodnímu soudu pro Prahu 5 o prominutí trestu soudního vyhoštění z České republiky. Lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že se žalobce ode dne 7. 4. 2018 nachází v Evidenci nežádoucích osob, a to na dobu 10 let, do 7. 4. 2028.
14. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 9. 4. 2018 žalobce uvedl, že se narodil v Nigérii, ale více jak 8 let tam nežije, do České republiky přicestoval asi v roce 2008, od té doby je na území ČR, v zemi původu byl jen jednou, měl tam politický problém a do ČR přijel žádat o azyl, zhruba před 2 a půl lety ztratil cestovní pas. V době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval, protože k soudu podával odvolání ohledně jeho vyhoštění, snažil se zde získat pobyt, má zde děti, také si vyřizoval nový cestovní pas, kdy nigerijská ambasáda v Praze postoupila žádost žalobce do Berlína, kam měl žalobce zajet udělat otisky. K legalizaci svého pobytu žalobce uvedl, že požádal o azyl, ale tuto žádost mu zamítli, také se zde po třech letech pobytu oženil s A. D., s níž byl 5 let a s níž má jedno dítě, oficiálně je s ní ženatý stále, ale neví, kde bydlí; teď má další dítě s přítelkyní B. H., s ní ale také nebydlí. Dále uvedl, že v jiné zemi EU nemá povolen pobyt, v ČR má pouze svou manželku a dva syny (narození v roce X a X). Ukončení pobytu by určitě vadilo žalobcovým dětem, je s nimi v kontaktu, i telefonicky, minulý týden je viděl naposledy, manželka nemá problém, aby se s dětmi vídal. V ČR občas pracuje na brigádách nebo si půjčí od kamarádů z Nigérie. Kulturní ani ekonomické vazby zde nemá, stejně tak pohledávky nebo dluhy. V zemi původu má svou matku, ale neví, kde je, není s ní v kontaktu, také tam nemá žádný majetek. Dále potvrdil, že v České republice byl odsouzen na 2 a půl roku za výtržnictví. K dotazu ohledně uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o azylu žalobce uvedl adresu, kde bydlí, přičemž jde o byt kamarádů, má tam ale svou poštovní schránku, chce si najít vlastní bydlení, novou adresu by nahlásil, peníze na složení finanční záruky nemá. Jako překážku ve vycestování uvedl, že má zde děti a svou současnou přítelkyni, s níž plánuje budoucnost, chce se k ní vrátit a vychovávat syna. K dětem dále ve vyjádření účastníka ze dne 9. 4. 2018 uvedl, že je zapsán v jejich rodném listě (tyto jsou součástí správního spisu, u obou synů je jako otec uveden žalobce, u syna S., nar. X je matkou dítěte A. D., nar. X, u syna S. O., nar. X, je jako matka uvedena B. H., nar. X); během výkonu trestu odnětí svobody se s nimi nevídal, nechtěl to, neviděl je ani od propuštění z vězení dne 9. 3. 2018, poslal jim akorát peníze na Velikonoce, má k nim vyživovací povinnost.
15. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 4. 2018, ev. č. ZS41223, je vycestování žalobce do Nigérie možné.
16. Dle záznamu ze dne 10. 4. 2018 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a nežádal žádné doplnění ani změny.
17. Podle rozhodnutí ze dne 10. 4. 2018, č. j. KRPA-131377-25/ČJ-2018-000022 žalobce svým jednáním naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9, ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a bylo mu uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, v délce 3 let, jejíž počátek byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR; Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

současně byla stanovena doba k vycestování dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování. Žalobci bylo dle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování, a to povinnost se osobně hlásit každý čtvrtek ve 13:00 hodin na pracovišti správního orgánu I. stupně až do dne odjezdu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 20. 4. 2018 prostřednictvím svého právního zástupce odvolání.

18. Dle úředního záznamu ze dne 10. 5. 2018, č. j. KRPA-131377-40/ČJ-2018-000022, žalobce podal dne 9. 5. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
19. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2019, č. j. CPR-16702-6/ČJ-2018-930310-V230, bylo rozhodnutí o správním vyhoštění zrušeno pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost v otázce přiměřenosti, správní orgán I. stupně měl náležitě odůvodnit, zda žalobce je či není rodinným příslušníkem občana EU dle ust. § 15a zákona o pobytu cizinců, jeho závěr o tom, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU nemá oporu ve správním spisu. V rámci nového projednání věci měla být posouzena nejen závažnost protiprávního jednání, ale také aktuální přiměřenost rozhodnutí ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, a s ohledem na délku správního řízení mělo být žalobci řádně umožněno uplatnit práva deklarovaná ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
20. Dle vyrozumění ze dne 7. 2. 2020 byly A. D. a B. E. ustanoveny dalšími účastníky řízení, byly předvolány k výslechu, přičemž předvolání adresované paní D. se správnímu orgánu I. stupně vrátilo dne 20. 2. 2020 zpět, neboť na adrese hlášeného pobytu sídlí pouze úřad městské části. Paní E. bylo předvolání k výslechu opakovaně doručováno na adresu pobytu.
21. Do protokolu ze dne 13. 9. 2021, č. j. KRPA-131377-62/ČJ-2018-000022, paní E. uvedla, že s žalobcem nějakou dobu žili, ale není jeho manželka, příjmení si na matrice koupila kvůli synovi naposledy se s žalobcem viděli asi před 8 lety, netuší, co žalobce dělá, vůbec spolu nejsou v kontaktu, ani syna žalobce neviděl přes 8 let, neplánuje s žalobcem žádnou budoucnost, jen chce, aby platil výživné na syna a vrátil, co dluží. Dále uvedla, že by žalobce měl mít v ČR ještě jednoho syna, S. E., nar. X, s paní D., bývalou manželkou žalobce, ale syn by měl být v ústavu nebo v péči babičky, jeho matka je „feťačka“, žalobce není geneticky pravý otec S., jde o „papírové dítě“ žalobce, kterému žalobce občas poslal peníze, ale už je to dlouho.
22. Ve výzvě k vycestování ze dne 23. 2. 2021, č. j. 38 T 135/2015-375, je uvedeno, že žalobci byla usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 23. 4. 2018, sp. zn. 38 T 135/2015, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 67 To 185/2018, zamítnuta žádost o upuštění od výkonu trestu vyhoštění, dále usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 15. 11. 2018, č. j. 38 T 135/2015 – 134, byla zamítnuta žádost žalobce o odložení výkonu trestu vyhoštění, a rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 18. 7. 2019, č. j. OAM-401/ZA-ZA11-K03-2018, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana. Žalobce měl dle této výzvy vycestovat nejpozději do 30. 4. 2021. Žalobci byl za tímto účelem správním orgánem I. stupně vydán výjezdní příkaz s platností od 22. 4. 2021 do 30. 4. 2021. Podle informace od Ředitelství služby

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

cizinecké policie, Národního situačního centra ochrany hranic, ze dne 28. 2. 2022 byly k osobě žalobce prověřeny systémy hraniční kontroly a výsledek byl negativní.

23. Žalobce, paní D. a paní E. byli dopisem ze dne 11. 11. 2022 vyrozuměni o možnosti seznámit se a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
24. Dle prvostupňového rozhodnutí ze dne 16. 4. 2023 bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR nejméně ode dne 7. 4. 2018, kdy byl zajištěn, bez platného cestovního dokladu a platného víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, a také mařil výkon soudního rozhodnutí, k čemuž se doznal do protokolu o výsledku. Při posuzování přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že dojde k přiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, vyšel z výpovědi žalobce dne 9. 4. 2018, kdy během pobytu ve vězení jej nikdo nenavštívil, žalobce se od svého propuštění z vězení se svými syny, manželkou ani současnou přítelkyní neviděl, shledal, že pokud se žalobce po propuštění z vězení nesnažil kontaktovat svou manželku či přítelkyni ani své dva syny, nemusí tato skutečnost nastat ani v budoucnu, a pokud bude žalobce chtít v budoucnu své děti kontaktovat, může tak učinit i ze své domovské země, odkud je může i finančně zajišťovat. Dále uvedl, že ze spisového materiálu nebyly zjištěny takové rodinné, soukromé, kulturní či sociální vazby k území ČR, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy, přihlédl k tomu, že žalobce je zdravý, dospělý, samostatný, schopný se o sebe postarat, není ve věku seniora, v ČR nepracuje, ani neprovozuje jinou výdělečnou činnost. Správní orgán I. stupně dále z hlediska hodnocení závažnosti uvedl, že se žalobce ode dne 7. 4. 2018 nachází v Evidenci nežádoucích osob, a to na dobu 10 let do 7. 4. 2028, žalobce byl nepodmíněně odsouzen na dobu dvou let za těžké ublížení na zdraví a výtržnictví, za což mu byl také uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu trvání 10 let, v jeho jednání spatřoval neúctu k právnímu řádu ČR, neboť žalobce přesto, že neměl žádné vízum, z ČR v průběhu doby výjezdního příkazu nevycestoval. Přihlédl také k tomu, že žalobce spolupracoval s organizací IOM, a měl tak za to, že se žalobce do Nigérie vrátit chce a ve vycestování mu nebrání žádná překážka. K možnému užití ust. § 15a zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně odkázal na skutečnost, že manželka i přítelkyně byly přibrány do správního řízení a předvolány k výsledku, přičemž zopakoval výpověď paní E., a dospěl k závěru, že žalobce neudrhuje vztah ani s jednou z uvedených osob, ani se svými syny, uvedl, že tyto vazby mohou být daným rozhodnutím zpřetrhány, avšak tyto vazby již byly narušeny pobytem žalobce ve vězení, kam se žalobce dostal vlastním přičiněním, přičemž musel počítat s tím, že navázané vazby nemusí znamenat, že mu nebude rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno. S ohledem na to, že žalobce byl vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům a z jeho strany nebyly sděleny žádné nové informace, nežádal správní orgán I. stupně nové závazné stanovisko k možnosti žalobce vycestovat. Doba 3 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, byla stanovena s přihlédnutím ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, žalobce pobýval na území ČR nejméně od 7. 4. 2018 bez víza nebo platného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, a mařil výkon soudního rozhodnutí, doba tří let je adekvátní s ohledem na závažnost jednání, kterého se žalobce neoprávněným pobytem bez cestovního dokladu na území ČR dopustil. Rozhodnutí bylo dne 30. 1. 2023 doručeno

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

právnímu zástupci žalobce, který podal blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu správního orgánu I. stupně doplněno odůvodněním.

25. V napadeném rozhodnutí ze dne 23. 5. 2023 žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem, správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném do 31. 7. 2018, neboť mařil výkon soudního rozhodnutí, ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném do 31. 7. 2018, neboť žalobce nejméně ode dne 9. 4. 2018 pobýval na území ČR bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, a ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť nejméně ode dne 7. 4. 2018 do 9. 4. 2018 pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Dále uvedl, že žalobce dle jeho sdělení přicestoval do ČR v roce 2008, po 3 letech pobytu se oženil s paní D., s níž má dítě, žalobce ale neví, kde jmenovaná bydlí, už se s ní nevidá (dle evidence Policie ČR se žalobce s paní D. rozvedl dne 3. 8. 2012), žalobce do protokolu také uvedl, že má přítelkyni, paní H., s níž má taktéž dítě, ale s tou nebydlí, poukázal na to, co do protokolu sdělila paní H. (E.) tj. že s žalobcem žila asi 5 let, ale není jeho manželka, příjmení si koupila kvůli synovi, žalobce naposledy viděla asi před osmi lety, žalobce syna rovněž viděl naposled před 8 lety, žalobce má ještě jedno dítě, ale to je asi v ústavu nebo se o něj stará babička, neboť matka je „feťáčka“. Žalovaný neshledal žádné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by bylo rozhodnutím nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce, žalobce ani v odvolání neuvedl nové skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod ust. § 119a odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Spisový materiál dokládá, že žalobce navázal během svého pobytu na území ČR vazby, ale žalobce neudrzuje vztah ani s jednou účastnicí řízení, ani se svými syny. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, jde o správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Přijaté opatření se dle žalovaného nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, žalobci byla taktéž poskytnuta veškerá potřebná součinnost k uplatnění práv. Žalovaný se se závěry správního orgánu I. stupně zcela ztotožnil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
27. K projednání dané věci soud nařídil ústní jednání, které se konalo dne 30. 6. 2023. Žalobce při jednání setrval na svém stanovisku, zdůrazňoval, že žalobce je fakticky sankcionován za něco, co spáchal v roce 2018, po takové době již není uložení správního vyhoštění účelné, po 5 letech řízení byly žalobci uloženy tři roky správního vyhoštění, žalovaný přitom vycházel ze starých údajů. Žalovaný se z ústního jednání omluvil.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

28. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 30. 7. 2019, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
29. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 30. 7. 2019, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
30. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 30. 7. 2019, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
31. K obecným námitkám ohledně porušení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu, který není podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
32. Soud konstatuje, že žalobce svým jednáním naplnil hned tři skutkové podstaty § 119 zákona o pobytu cizinců, pro které mu mohlo být uděleno správní vyhoštění, přičemž žalobce spáchání vytýkaného jednání, tj. naplnění daných skutkových podstat

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

specifikovaných v napadeném rozhodnutí, nezpochybňoval, a to ani ve správním řízení, ani v žalobě.

33. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*
34. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
35. Z hlediska posouzení přiměřenosti soud shledal, že oba správní orgány se ve správním řízení podrobně a přezkoumatelně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce, přitom vyšly zejména z věcných údajů specifikovaných žalobcem při jeho výsledku, které se týkaly okolností jeho pobytu v České republice, jeho osobních, ekonomických, kulturních a dalších vazeb (tedy zejména jeho vztahu k manželce, přítelkyni a dvěma synům), jeho zdravotního stavu a možných překážek vycestování. Všechny tyto skutečnosti správní orgány vzaly v potaz a v jejich světle hodnotily přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány tak zejména zvážily, že žalobce sice má v České republice dva syny, manželku a přítelkyni, avšak po dobu svého pobytu ve výkonu trestu, ani poté, se s nikým ze jmenovaných neviděl tj. není s nimi v kontaktu, to potvrdila paní E., která vypověděla, že se žalobcem nežije, není jeho manželkou, neplánuje se žalobcem společnou budoucnost, není s ním již osm let v kontaktu, stejnou dobu žalobce neviděl ani svého syna. Správní orgán se rovněž pokoušel předvolat paní D., nicméně, to se nezdařilo, neboť jmenovaná má trvalé bydliště na obecním úřadě, žalobce navíc ani netvrdil, že by se jmenovanou a jejím synem byl v kontaktu, naopak uvedl, že jí ani jejich společného syna neviděl po dobu výkonu trestu, ani od té doby, co byl z výkonu trestu propuštěn. Žalovaný pak k tomu navíc zjistil, že s paní D. je žalobce již od roku 2012 rozvedený. Správní orgány z uvedeného shledaly, že žalobce s bývalou manželkou, přítelkyní ani dvěma syny žádné vztahy neudržuje. Soud se tak ztotožňuje se žalovaným, že přijaté opatření nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť se svými syny, bývalou manželkou, ani bývalou přítelkyní již žalobce nemá relevantní vazby, nebyly zjištěny ani jiné okolnosti, které by nepřiměřenost mohly způsobit. Žalobce k těmto závěrům ani ve správním řízení, ani v žalobě neuplatnil žádné konkrétní námitky, ani nepředložil žádné důkazy, které by uvedené závěry vyvracely. V žalobě nijak nespecifikoval, jaké konkrétní skutečnosti dle jeho názoru způsobují, že přijaté opatření představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, na své rodinné vazby nijak nepoukazoval. Žalobce pouze argumentoval délkou správního řízení pět let, nicméně neuvedl, v čem by měly být informace zjištěné správním orgánem neaktuální a co podstatného se ve sféře jeho soukromého a rodinného života změnilo, že již skutkový stav zjištěný správními orgány neodpovídá skutečnosti; tuto námitku tak nelze považovat za důvodnou. Soud má za to, že samotná délka řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nepriměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce nezpůsobuje. Soud rovněž obeslal paní B. E. a paní A. D. s vyrozuměním o probíhajícím řízení, avšak jmenované se do soudního řízení jako osoby zúčastněné na řízení nepřihlásily a žádné námitky neuplatnily. Soud k tomu poukazuje též na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince, zejména na rozsudek ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 32 vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, když napadené rozhodnutí není s touto judikaturou v rozporu. Danou námitku tak nelze považovat za důvodnou.

36. Dle konstantní judikatury správních soudů jsou-li naplněny podmínky ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen správní vyhoštění uložit, v tomto směru jeho postup nezávisí na správním uvážení, délka řízení na to nemá žádný vliv. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, svým jednáním naplnil hned tři skutkové podstaty ust. § 119 zákona o pobytu o cizinců, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce spolu se stanovením doby k vycestování na základě ust. § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny. Délka řízení pak není dle zákona důvodem, pro který by žalovaný mohl od vydání správního vyhoštění upustit, nemá žádný vliv na splnění podmínek, za kterých je třeba rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Nelze tak souhlasit s námitkou, že žalovaný mohl od uložení správního vyhoštění upustit popř. zvolit jiné opatření (zejména uložit žalobci pouze povinnost opustit území).
37. Soud rovněž konstatuje, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě, jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52).
38. K námitce žalobce týkající se probíhajícího řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt žalobce v Polsku soud uvádí, že žalobce žádnou takovou skutečnost v rámci správního řízení neuplatnil, ani k tomu nepředložil žádné podklady, správní orgány se tedy takovou okolností nemohly zabývat, neboť nejsou povinny vyhledávat z úřední povinnosti, zda žalobce nevede v některém z členských států EU řízení k získání pobytového oprávnění. Daná žalobní námitka je pak formulována zcela obecně, žalobce k uvedenému řízení nic nespecifikoval, ani nedoložil. Soud k tomu pouze uvádí, že ani v případě, že by takové řízení v Polsku skutečně probíhalo, nemělo by to vliv na možnost České republiky vydat žalobci rozhodnutí o správním vyhoštění, ani pozdější udělení pobytového oprávnění v Polsku by nezpůsobovalo nezákonnost již vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění v České republice. Na takovou situaci by dopadal čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, dle

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

kterého: „Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.“ Městský soud v Praze k tomu v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č.j. 9 Ca 75/2009-29 uvedl: „Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v SIS v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, má podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy dojít mezi smluvní stranou (státem), která takový záznam pořídila, a smluvní stranou, která cizinci vydala povolení k pobytu, ke konzultačnímu řízení, jehož cílem je zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu.“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2019, č.j. 5 Azs 187/2019-25. Z uvedeného vyplývá, že ani pozdější udělení pobytového oprávnění žalobci v jiném členském státě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebrání, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, daná situace může být případně řešena prostředky konzultačního řízení a zjišťovacího řízení, jak správně uvedl žalovaný.

39. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
40. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní individuální okolnosti případu žalobce, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zvažily též soukromé a rodinné vazby žalobce v České republice (k tomu viz výše), přihlédly k tomu, že je dospělou samostatnou osobou s dobrým zdravotním stavem, je schopný se o sebe postarat, na území ČR neprovozuje výdělečnou činnost, není tak v ČR ekonomicky vázán, po dobu pobytu v ČR si nevytvořil žádné pevné společenské a kulturní vazby, ani vysoký stupeň integrace do společnosti, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly zejména od délky neoprávněného pobytu na území a dále též od skutečnosti, že žalobce se ode dne 7. 4. 2018 nachází v Evidenci nežádoucích osob, a to na dobu 10 let do 7. 4. 2028, žalobce byl nepodmíněně odsouzen na dobu dvou let za těžké ublížení na zdraví a výtržnictví, za což mu byl také uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu trvání 10 let, mařil soudní rozhodnutí, do výkonu trestu odnětí svobody se dostal vlastním přičiněním. Vzhledem ke všem hodnoceným okolnostem správní orgány nepřiměřenost přijatého opatření, kdy žalobci nebyl umožněn vstup na Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dobu tří let, neshledaly. Žalobce namítal, že správní orgány nepřihlédly k okolnostem svědčícím v jeho prospěch, žádné takové konkrétní relevantní okolnosti však nespecifikoval, takovou okolností nemůže být, že se od spáchání protiprávního jednání již jiné protiprávnosti nedopustil, neboť neporušování právních předpisů se přepokládá, není zřejmé, proč by tato okolnost měla být přičtena ve prospěch žalobce. K tvrzení žalobce ohledně dopadů rozhodnutí do možnosti žalobce cestovat po Společenství, soud konstatuje, že z podstaty věci a ze zákona tyto dopady jsou spojeny s každým rozhodnutím o správním vyhoštění a jako takové nemohou způsobovat jeho nepřiměřenost. Dále je třeba uvést, že uložený zákaz vstupu na území členských států Evropské unie nemá povahu sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52), a proto není namístě do jeho výměry zohledňovat také délku řízení vedeného ve věci vyhoštění žalobce (k tomu rovněž viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2020, č. j. 49 A 2/2020 – 17, bod 20).

41. Soud má po zhodnocení těchto okolností za to, že uložení správního vyhoštění a zákazu pobytu v délce tří let je zcela adekvátní, nijak nevybočující z obvyklé praxe správních orgánů, stále se jedná o opatření nedosahující plné výše možné zákonné sazby (která činila až pět let), přičemž žalobce svým jednáním naplnil tři skutkové podstaty § 119 zákona o pobytu cizinců. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014 č.j. 4 Azs 7/2014-36, kde tento soud v případě stejné skutkové podstaty dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců neshledal nepřiměřeným správním vyhoštěním cizince v délce tří let v případě maření rozhodnutí o správním vyhoštění, dále lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2019 č.j. 2 Azs 92/2018-28, ve kterém soud neshledal nepřiměřeným uložení správního vyhoštění v délce čtyř let v případě maření původního rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, námitka není důvodná.
42. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. června 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.